

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en 1er isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga

BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 3 rals. CUBA 3

Puerto-Rico 18 rals. Estranger, 18 rals.

LO DISCURS DE CASTELAR

CONFESSÉM que á nosaltres, com á molts, van impresionarnos tristament les notícies telegràfiques que sobre l' discurs de 'n Castelar se van rebre á Barcelona.

Y compreném que las persones que no han llegit més que aquells telegramas ó s'is judicis apassionats de una part de la premsa hostil per sistema al gran orador, hajen format de son últim discurs un concepte desfavorable.

Y no obstant aquest concepte es totalment injustificat.

Castelar, en lo fondo del seu discurs, no ha dit més ni menos que lo que vè dihen ja fà molts anys, ó siga desde que vè compredre qu'era necessari crear dins del partit republicà un núcleo poderós, partidari de viure, ja desde l' oposició, la vida de la lley, á si de tenir autoritat per exigir á tothom, demà que siga poder, lo respecte més absolut á la legalitat republicana.

De aquí sas declaracions respetuosas envers lo govern constitutiu, que per altra part no implicant la més mínima abdicació dels seus principis.

Sols los esperits malévolos poden suposar que 'n Castelar tè ja un peu dintre del camp monàrquich. L' home que vè consagrant la sèva existencia á la defensa uns cops enèrgica, altres sosegada y ferma y sempre intelligent del ideal republicà, no pot en un dia, en un' hora, en un instant cambiar de rumbo y renegar obertament de la sèva història.

Ademès, no se citarà un sol párrafo del seu discurs que donga motiu per suposar una claudicació de aquest gènere. Si nosaltres li vegessem, no reparariam en tirarli en cara, conevida com es de tothom l' independència de criteri ab que LA CAMPANA DE GRACIA procedix sempre. Nosaltres idolatrém á las ideias; pero no als homes. No ns líguem may ab cap home incondicional. Al mateix Castelar varem atacarlo en una ocasió en que creguerem que no interpretava fielment las aspiracions y 'ls interessos dels seus electors de Barcelona. No ho olvidin los nostres lectors.

Pero això mateix nos dóna avuy autoritat per judioarlo y reconeixe que no hi ha absolutament cap motiu per fer coro als eterns detractors del jefe del partit republicà històrich.

De son últim discurs y de sa rectificació no hi ha que pêndren párrafos aislats y violentarlos per ferlos dir lo qu' en realitat no diuen. Es precis, pèl contrari, agafar son conjunt, examinar sa tendència, y no perdre de vista las circumstancies en que han sigut pronunciats.

Se dirà que tant lo discurs com la rectificació conte-

nen veritats amargas per totes las fraccions republicanes; pero ben considerat, es sempre més digne de aplauso l' esperit recte y honrat que las revela, que l' home cautelós que las amaga. Allò que diu lo refrán de que «cantant las veritats se pierden las amistats» no ha de resar ab un partit politich com lo nostre, que aspira, antes que á la conquesta del poder, á la conquesta de la opinió pública. ¿Qué 'n trauríam d' enganyarnos?

Las exageracions en tots conceptes han passat de moda. Podrem creure que tenim majoria en la nació, quan de fet demostrém que la tenim; podrém afirmar qu' Espanya vol la República, quan Espanya l' imposi. A sacudir la indiferència dels més que res demandan, á donar garantias de bon govern als que de tot desconfian, á rendir ab la forsa del dret als nostres adversaris, deu encaminar-se la tècnica del partit republicà.

Cridant, alborotant, amenassant, s' obtenen facilment aplausos; s' alcança una popularitat més ó menos legítima; s' encènen las passions; pero realment no s' adelanta un pas. Y si per sorpresa arriba á triunfarse, també per sorpresa 's cau.

Castelar s' ha mostrat molt optimista ab lo partit de la fusió. Es cert. Dona ja com á fetas las reformas tan-tas vegadas promeses y creu qu' Espanya serà ab ellus un dels països més llibres d' Europa.

En aquest punt, purament circunstancial qu' en res altera l' dogma ni modifica 'ls procediments del nostre partit; en aquesta qüestió de mera apreciació personal podriam no estar del tot conformes ab lo gran orador de la democracia, que si hi estesssem no atacariam com ataquém cada dia á n' en Sagasta, per la sèva lentitud en realitzar los compromisos contrets.

Pero, obligats á respectar las apreciacions agenes quan aquestas son honradas, á si de que sigan respectades las nostres «qué significa que Castelar veja ab colors brillants lo que als nostres ulls se presenta per ara al menos, ab colors molt foscos?»

Pero l' mateix optimisme de Castelar gno podria ser una habil maniobra encaminada á lograr que al fi en Sagasta s' inclini, com deu, del costat de la llibertat?

No s' olvidi un moment que Castelar és un dels homes públics més intencionats y més llargs de vista. A l' any 72 ningú veia la República, y la sèva benevolència, llavors també molt censurada, vā portarla. Al convocar-se las primeras corts de la restauració, eran molts los que li tiravan en cara l' que pretendien prendre part en los debats parlamentaris, y més tard totes las fraccions republicanas han fet cap á las Corts. ¡Quànt més hauríam guanyat que desde un principi haguessen observat la mateixa conducta! Tal vegada avuy seria un fet la desitjada unitat del partit republicà!

No acabriam may si haguesssem de citar cassos que abonen la gran previsió de Castelar, que pot estar subjecte á errors com tots los mortals; pero qu' en realitat fins ara s' ha equivocat pocas vegadas.

Per aquest motiu no poden tirar-se á barato ni 'ls actes, ni las meras apreciacions personals de un home que n' ha endavinadas tantas y que alenta propòsits tant clars, tant fermes y decidits.

Los seus enemichs més encarnissats, aquells demòcrates que ni simpatisan ab la sèva, persona ni participan de las sèves doctrinas, en lloc de anticipar judicis desfavorables que molts cops han de rectificar després, acomodantse á la conducta mateixa que en ell condemnavan, podrian quan menos esperar á veure si l' últim discurs de Castelar dona fruits.

Que no sigan impacients, y esperin á censurar-lo si resulta estèril. Pero si arribés á succeir que gracies á aquest discurs en Sagasta entrés obertament en lo camí de las reformas; si de aquells conceptes benèvolos ab lo govern ne naixian lo Jurat, lo Matrimoni civil y sobre tot lo Sufragi Universal, reconeguin llavors que haurá fet més en Castelar ab un discurs á favor de la patria, de la llibertat y de la causa republicana, que molts altres ab anys enters de conspiracions inútils y de insurreccions frustrades.

Y ara que no 'm surtin ab allò de que en Castelar crèu que ab lo sufragi universal tardará més á venir la República que ab qualsevol altre medi, perque fòra tonto exigir al home que juga qu' ensenyès las cartas al contrari, y á nosaltres nos convé tenirlas ben amagades, per lo mateix que volém guanyar la partida leal y honradament.

P. K.

NADAL.

ANCAT en lo seu despaig, ab los colzers sobre la taula y 'l tupé més tiesso que la vara de la justicia—quan està tiessa,—en Sagasta recapitac, buscant lo modo y la manera de passar alegrement lo dia de Nadal.

—Qué diable!—exclama, com si haguès pres una resolució definitiva:—per avuy que 's vessi tot. Sigüm generosos y amables, siquier una vegada á la vida.

Y sucant la ploma, escriu una carteta, 'n treu variades copias y extén los sobres, posanthi diverses direccions.

La carta diu aixís:

«Estimat amich: Lo gall-democracia ja es al forn. Considerantlo á vosté com un dels més interessats en »lo rostiment, tinch l' honor d' invitarlo avuy á sopar, pera sentir sa autorisada opinió sobre l' èxit de »la cosa.—Son invariable amich

P. M. Sagasta.»

Los sobres van dirigits als següents personatges: Cánovas, Romero Robledo, Martos, Montero Ríos, Bécerra, Lopez Dominguez, Moret y Martínez Campos.

*

Ja som al vespre.

Los vuyt convidats, que han arribat á casa de 'n Sagasta ab més puntualitat que si s' haguès tractat de fer alguna bona obra, s' entretenen contant quèntos, tot esperant lo moment d' assentarse á taula.

En Sagasta vā y vè del menjador á la cuyna, preparantlo tot y procurant que la taula presenti bon cop de vista, si b' està una mica amohinat perque 'l gall-

LA CAMPANA DE GRACIA.

democracia, qu' es per qui 's fa la festa, no ha vindut encara del forn, á pesar dels repetits recados que hi ha enviat.

De totes maneres, á l' hora fixada s' acomoda cada escriví en lo puesto que se li ha designat, y las vuit eminències monàrquiques, presididas per don Práxedes, comensan á atacar ab verdader entusiasme les provisions que tenen al davant.

Y porque algun mal intencionat no digui que no saben sínd menjar, mentres menjan enrahenan.

Escoltemlos.

—Don Práxedes—diu en López Domínguez, prenent una mica de mantega,—que no hi haurá bunyols en aquest sopar?

—No, general, lo meu cuyner no 'n sab fer...

—Caramba! ¡m' haguès avisat! jo n' hi hauria fet en quatre esgarrapadas... Los faig molt depressa.

—Sil—murmura en Martos, buscantse 'l bigotija sè que vosté 'n sab la prima!

Tots, menos en Lopez, se posan á riure.

—Cuidado—exclama en Cánovas, deturant lo bras de don Arseni,—miri que aquest rabe l' agafa per las fullas...

—Sempre 'ls agafó aixís—respon lo de Sagunto ab molta naturalitat;—es qüestió de temperatura.

—Vosté voldrá dir de temperament.

—Es igual: ja sab que jo no soch gayre fort en geografia.—

En Sagasta fa l' ullot á don Cristino y en Martínez se 'n adona.

—Qué! i qué volen dir?

—Ca, res!—contestan los dos á la vegada;—es que 'ns ha caygut una brossa al ull.

—Ah!—

En tot això ha passat un bon rato, y 'l gall-democracia no 's presenta,

Don Práxedes no hi veu d' impaciencia. Sas mirades no 's separan de la porta, y cada vegada que 'l criat entra ab un nou plat, l' ànima li cau als peus al véure que 'l gall encara no ha vingut.

—Qué haura succehit? ¿S' haurá cremat tal volta? No estarà encara á punt? Lo forner haurá fet alguna bestiesa?

Està ja mitj resolt á aixecarse per anarhi ell mateix, quan lo criat apareix ab aire triunfal, sostenint ab las dugas mans una gran cacerola.

—Ah! Ja es aquil—exclama l' home del tupé, llenant un gran esbufech de satisfacció.—Pósal al mitj de la taula.—

Y 'l criat deposita devant de don Práxedes lo famós gall, qu' està cubert ab un toballó perque las moscas no s' hi posin.

—Senyors—diu l' anfitrió alsantse y prenent l' actitud grave de las grans solemnitats,—ja saben vostés quánt y quánt m' ha costat atrapar lo gall-democracia. Per fi l' èxit ha coronat los mèus esforços y ara 'l tenim aquí ben rostitet y acondicionat, y á punt de passar del plat als nostres estómachs. Atenció.—

Y estirant lo toballó, com si descubris una estàtua, posa á la vista dels comensals lo que la cacerola conté.

Lo que conté no es un gall, sino un mico com una casa, cuydadsament pelat, que entre las dents aguanta un paperet, ahont s' hi llegeix lo següent:

«Senyors patriars de la monarquia: Lo gall-democracia no s' ha volgut deixar rostir. Per lo tant conténense ab això. Aquest Nadal encara menjan 'mico: l' any que vè ni mico ni res.»

Tots los convidats se posan á plorar y á llenar màs expressions, y 'l sopar que havia comensat ab tant bons auspícis, acaba com lo Rosari de l' aurora.

FANTASTICH.

URANT lo mes d' octubre va haverhi á Madrid 1,424 naixements.

Dels nascuts 1,044 son legítims; los restants 380 son ilegitims.

De manera que més de una quarta part de las criatures que neixen á Madrid, son de contrabando.

Quan un véu aquestas coses, no pot menos d' exclarar:

—Qué atrassats qu' estém á provincias!

Aquell célebre Dom Bosco que fa alguns mesos va visitar á Barcelona, fundant los tallers salesians, acaba de fer una gran miracle.

Acabava de morir á Roma un jove sense haver pogut rebre 'ls sagraments. La familia estava consternada, creyent que s' havia condemnat.

Pero s' hi presenta Dom Bosco y diu: «Deixeume sol.» Y encarantse ab lo difunt, li diu tres vegadas:—

«Carlos, aixécat». Y 'l mort s' aixeca. Dom Bosco li confessa, y acabat li diu:—«Vaja, ara ja estás en gracia de Déu, ja tens lo cel obert «vois anárenhi ó desitjas quedarte aquí ab nosaltres?» Lo jove diu que prefereix anar-se'n al cel, é inclinant lo cap sobre del cuxí, queda mort altra vegada.

Vaja, un miracle de aquest calibre jo també m' empivo á ferlo.

No 's necessitan ni polvos de Kúmali-Kámali, ni cap coneixement del art d' escamoteig.

Basta trobar un jove que 's presti á fè 'l mort un parell de vegadas.

Ja fá días que 'l govern alemany demana á l' Assemblea homes, diners, armament y municions, y l' Assamblea ja fa días que ronseja.

Per últim lo ministre de la Guerra ha declarat que si no li donan lo que vol, lo govern enviará á l' Assamblea á passeig.

¡Qué tontos son los goberns á Alemania! Los d' aquí á Espanya no passan may aquests mals de cap. Perque las Còrts no pugan negarlos res, comensan per ferlas á la mida del seu gust.

En aquest punt en Bismarck está molt per dessota de 'n Cánovas y en Sagasta.

A Madrid ha comensat á publicarse un periódich titolat *La Langosta*.

No 'n fá poch de temps que 'l pais reb cada trimestre la visita de la *Langosta* en forma de papeletes de contribució.

Un detall curiós.

Mentre en Sagasta prometia, com tantas altres vegadas ha promés, que 's farian las reformas y que 'l seu partit no 's desdiu enterament de res, un *ugier* va durli un vas d' agua colocantli sobre 'l pupitre del banch blau.

Y manejant, impensadament, vā girá 'l vas, mullantse 'ls pantalons y mullant al Sr. Moret, que seya al seu costat.

No sóch supersticions; pero aquesta feta 'm fá creure que las reformas ofertas per en Sagasta, al cap de vall serán unas reformas molt mulladas.

Fins en Cánovas ha hagut de derogar aquella teoria dels espanyols legals é ilegals á tenor de las ideas que professava.

Qui 's desentén de lo dit
y per res gira l' esquina,
com no es polítich de mena
ja pot tornarse'n al llit.

Si bè que la resolució de D. Anton, tal vegada porta qúa.

Ell s' haurá fet la següent reflexiò:

«Tú per ara no pots pujar al candelero, sense perill de que 'n Sagasta 'n fassa una de las sèvas. Deixarhi á n' en Sagasta significa també un gran perill, sobre tot si estableix las reformas á benefici dels republi-cans.

»Doném, donchs, per sentat que la República ve. T' agradaría que 'ls republicans te fessen la brometa de declararte ilegal, á tu, l' inventor de la teoria?

»No, no de cap manera: ara que hi som á temps recullim la moneda falsa, avants de que me la fassan pendre per bona á mi mateix.

No m' agradan gens las excomunions que *El Pro-greso* fulmina contra en Salmerón.

A res conduheix l' esperit de intolerancia, y es molt poch edificant l' espectacle de un partit que pensant de dos maneres distintas, predica la coalició, y despresa de realisarla 's fracciona y s' engruna per recreo dels nostres enemichs.

¿Quin dia posarán enteniment totas las fraccions del partit republicà?

A un periodista de Granada li ha demanat lo fiscal 30 anys de presidi per la publicació de un article.

En canvi en Melgares y 'l Bizco del Borge vagan per aquella província sense que ningú se 'n cudi.

Jo ja ho veig: los tribunals están completament absorbts ab la persecució dels periodistas.

No 's queda temps de recordarse dels lladres.

Lo primero es lo primero.

D. Francisco en l' espectativa de la pròxima exposició universal vol empedrar los principals carrers á tota pressa; á tota pressa vol que 'ls escultors acabin las estàtues destinadas al monument de Colón; á tota pressa projecta convertir en museos los quartels de la ciudada, y mirinlo pèl costat que vulgan no s' entén de feyna.

Tot s' ha de fer depressa, depressa, depressa...

—Y aquella calma? Y aquella magestat? Y aquella prossopopeya?

—Ay D. Francisco de las mèvas entranyas! Per mi ha perdut ja tots aquells encants que feyan de vosté 'l modelo dels alcaldes.

Ja no me 'l imagino pausat, imponent, solemne. Ja se 'm figura un belluguet que no toca de peus á terra. ¡Cuidado, D. Francisco, cuidado! No 's desnaturalisi.

—Oh, y ara que hi pensol! No podrà succehir que á l' any 1887, á l' època d' obrir-se l' Exposició, don Francisco ja no fos arcalde?

La vida dels arcaldes depén de la vida del govern a qui serveixen, y 'm sembla que d' aquí un any en Sagasta ja haurá acabat los turrons.

—Quina desgracia per D. Francisco, si això succehia! ¿Cóm es que l' ajutament no fa rogativas á totas las iglesies de la ciutat, perque al menos fins á la època de la obertura de l' Exposició, puga D. Francisco conservar la vara?

—Ay Senyor! Ara comprench, ara m' explico perque a D. Francisco se li tornan cada dia més blancas las patillas.

Se deya que Fernando de Coburgo seria elegit rey de Bulgaria ab l' aquiescència sinó l' apoyo de las grans potències.

Pero surt la Russia y diu que tampoc vol aquest rey.

A la Russia de rey no n' hi agrada cap: ni 'l d' oros, ni 'l de copas, ni 'l d' espasas, ni 'l de bastos.

Ja fa molt temps que als búgaros los hi tinch dit.

Fet y fet, no 'ls queda més remey que tirar las cartas al foix y proclamar la República.

Durant l' últim mes, l' Estat ha recaudat 11 milions de pessetas més que en igual període del any anterior.

En canvi 'ls espanyols han llençat 11 milions de maledicions més que de costum.

POLÍTICHES DE CARRERO.

En Ramon es un fulano dels més felissos del mòn, que cobrant, no sé d' ahont, viu ben gras y campetxano. En Pau es un tarambana treballadó y diligent, que en aquest precís moment no té feyna y passa gana.

En Pau y l' home felís se troben qualsevol dia al pla de la Boqueria

y 's posan á parlar aixís:

—¿Qué tal, Ramon? ¿cómo aném?

—¿Jo? Guapo: ara estich empleat y, ja ho veus. visch mol trempat...

Y tú, ¿qué dius? ¿hont la fem?

—Rambla amunt y Rambla avall...

—¿Y aixó? ¿que fas de senyò?

—Si; 'n faig... per obligació:

—¿cómo que ara no tinch traball!..

—Ja passarás un hivern ben magrot y ben amarc...

—¡Oh! Y qué 'm sembla que va llach:

—mentras hi hagi aquet govern!..

—¡Ca! Fuig, no diguis això:

—ves ara qué se li acut!..

Si may havíam tingut

un govern que fos fant bo ..

—Y tal, home! Uns governants

que 'm menjan la sopa boba y 'l poble entre tant se troba

aixut y plegat de mans.

—¿Qué sabs tú! Ja veig que al fi

sentintos días y días,

has aprés las tonterías

que alguns fan corre per 'qui.

—Exclamarsel 'L vici etern de tota aquesta nació...

—¿Es dir que creus que d' això

no 'n té la culpa 'l govern?

—Y qué té de tenir, tontol

—No coneixes los grans plans

que avuy día té entre mans?

—No, —ja ho crech! Per xó t' ho conto.

—Veyam.—Tens de tenir enten-

que la saliva que 's gasta

dihent pestes d' en Sagasta,

total no treu nas á res...

—No comprens que això es un ball

que vol un xich de tanteig?

—Si, prou; pero lo que veig

es que jo no tinch traball.

—Vet' aquí! No sabéu dí

sinó aquesta lletanía!

—Fos com tú no la dirísa,

pero com que... —Vina aquí!

—Tú no has llegit cap diari?

—Es clà que nòi 'vés per què!

—Tampoc no 'n treuria ré!..

—¿No 'n treurfas? Al contrari:

si tú n' haguesis llegit,

ara no t' exclamarías.

—Per qué?—Perque ja sabrias

tot lo que 'n Sagasta ha dit.

—Y qué ha dit, al cap-de-vall?
—Ha dit que tè la intenció
d'anà endavant...—Si, pero
jo lo que vull es traba.
—¡Y bueno! ¿no comprehens tú
que 'l govern ja 's darà manya,
y que, en volguenthò ell, á Espanya
no estarà en vaga ningú?
Ja veig que la situació es crítica
y que ara 'ls temps son dolents;
pero, fill, tú no hi entens
y no sabs lo qu' es política.
Llegissis, com ho faig jo,
sense deixarte *inflor*,
veuriás que avuy aquí
no aném tant mal com aixó.
Tú, es clà, no 'n sabs un borrhà
y cridas com un xímpel
y murmurás...—¡Y ben net!
¡Vès! ¡com que no tinch traba!
—No t' hi fixis ab aixó;
tén un xich més de criteri
y pensa que 'l ministeri
es molt decent y mol bò.
—¿De veras?—Ja no ho diria
si no ho fos...—gentens?—Si, si.
—Corrent, donchs: jo 't deixo aquí.
—Abur.—Hasta un altre dia.
Lo gràs se 'n va per las sèvas,
y en veu baixa va diuent:
—Al fí li ha anat convencent
y ha comprés las rahons mèvas.
Y en Pau, segunt Rambla avall,
murmura:—'L govern es bò,
y decent, y útil... però...
lo qu' es jo no tinch treball.

C. GUMÀ.

RAN noticia.

Segons telégramas rebuts de Roma
'l Papa accepta la fórmula de matrimoni civil proposada pèl govern espanyol.

Ara comensin á calcular qué tal
deu ser la tal fórmula, quan fins lo

De segur que 'ls capellans á horas d' ara exclaman
plens d' alegría!

—Endavant que no hi perderem nosaltres. L' accepta
'l Papa. ¡Viva la Pepa! Calèm la pipa que lo d' Espanya ara 'ns marxa vent en popa.

Lo governador de Valencia, Sr. Corcuerà, tot d' un
plegat, quan menos s' ho esperava, va rebre un telégrafo del ministre de la Gobernació, dientli:

«La Gaceta d' avuy publica un decret admetent á
vuesencia la dimisió.»

Y lo més estrany es que li han admés la dimisió,
sense que 'l Sr. Corcuerà l' hagués presentada.

De modo y de manera
que al bon Sr. Corcuerà
per dura penitencia
l' han deixat á la lluna de... Valencia.

Un periódich monárquich que no las tè totas, veient á n' en Castellar tant aprop d' en Sagasta, disfressa 'l canguelo que aixó li produheix, preguntant:
—¿Cantarà misa 'l Sr. Castellar?

No crech que cantí missa; lo que cantarà en Castellar
serán las absoltas de la monarquia.

Un periódich conservador diu lo següent:
«Lo Sr. Canovas del Castillo es lo primer home d'
Estat del nostre país.»

Pobre Gànovas! Ja fins los sèus periódichs li van rebaixant la talla.

Fins ara fà poch era una divinitat... un mónstruo.

Avuy ja no es més que un home.

¡Quina decadència!

En Sagasta ha sortit del debat polítich més ben parat de lo qu' ell mateix se creya.

A D. Práxedes li succeeix lo que als matalassos: com més se 's pega més s' estovan y s' estarrufan.

Després de cinquanta días de dejuni, l' italià Merlatti ha quedat tant en extrém extenuat, que 'l seu ventrell apena admet aliment.

En vista de lo qual una dida s' ha prestat á amantarlo.

Deu haver comprés la tal dida que l' home que per fer una prova s' está cinquanta días sense menjar, mereix que l' envihin á dida.

Del debat polítich, del qual tothom se creya qu' en

Sagasta havia de sortirne trinxat com carn de butifarra, resulta que n' ha sortit més fresch que una lletuga d' ensiam.

Pero axis i tot no faltarà al seu dia qui l' amaneixi ab sal, pebre y vinagre, ausiós de menjarse'l ab lo rosit del pressupuesto.

Ditxòs Sagasta, ell es l' home del mòn, mésafortunat: en Canovas li es benèvol com n' hi es també en Castellar: tots dos li fan pessigollas cada hú pèl seu costat, y ell riu, se belluga, brinca y aviat no 's podrà aguantar: ara tant sols falta veure cap á quin costat caurà.

Asseguran que actualment á Puerto Rico hi ha la friolera de 30 mil traballadors en vaga.

Es dir: 30 mil y pico
als quals la miseria 'ls sobra;
ara en lloc de Puerto Rico
n' haurán de dir Puerto Pobre.

L' esquerrà Rojo Arias ha declarat que si 'l govern fa les reformas se 'n anirà á la fusió.

Y en Sagasta va respondreli:—Donchs ja pot comensà á venir.

Y ab veu baixa afegia:—Vosté cantarà *arias* y jo romansas... es á dir romansas, *romansos*.

Un senador ha demanat que 's destinin quinze milions á la reparació dels temples.

Es un gran remey per combatre la miseria que 'ns amenassa.

No tenim un pà á la post? Donchs fém obras á las iglesias.

Si 'ns morim de gana, hi haurà al menos un siti decorós ahont podràn cantarnos las absoltas.

A Varsovia s' ha descubert una gran conspiració nihilista. L' objecte que 's proposavan los conjurats se reduïa á destruir la familia imperial russa.

Aquest y altres fets per l' istil son arguments molt poderosos en favor de la política de 'n Canovas.

Perque com que á Russia hi ha tanta llibertat, naturalment, allí tothom se desmenda.

En lo Senat continúa la discussió sobre la creació de una esquadra.

Un senador molt patriota ha presentat una esmena demanant que 'ls barcos se construeixin al extranger creut de que això resultarà més econòmichs.

Jo m' atreveixo á demanar que 'ls Senadors també s' encarreguin del extranger.

Tal vegada extrangers y tot, farán més proba; mostrantse més agrahits y mirant més que 'ls espanyols, pels interessos d' Espanya.

Me sembla que aném á divertirnos de debò.

Ja saben que 'n Moret vol donar *brillo* á la nostra proxima exposició.

Pues ara resulta que en altas regions hi ha desitjos de que tingui encara més *brillants*.

Y per fi se sab que varias nacions hi concurrirán ab l' objecte de donarli més *llustre*.

Ja veurán com fet y fet la nostra exposició no podrà mirarse... si no s' hi vá ab vidres fumats...

¡Deixense de tant *llustre* y tanta *brillants*!

Escena domèstica d' entrada d' istiu.

Ella està furiosa; ell permaneix inflexible.

—Es inútil que 't cansis, aquest istiu no sortim.

—Mira que la mèva salut...

—Està dit: aquest istiu no 'ns movém de Barcelona...

—Pero 'qué no sabs que 'l metje m' ha receptat un

cambi d' ayres?

—Bè, això ray; cambia de vano.

Se tracta de una nena molt guapa y rica.

Un jove, sense un quart, ni ofici ni benefici, la preten y un dia 's presenta á la mamá d' ella y sense més ni més li demana per esposa.

—Vaya un descarol! Qui es vosté per pretendre que jo li donga la mèva filla?

—Alto, respon lo jove: si no vol donàrmela, deixemela no més: no renyirém per tant poca cosa.

A LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Mi-si-si-pt.*
2. ANAGRAMA.—*Temor-Moret.*
3. TRENCÀ-CLOSCAS.—*El pais de la olla.*
4. LOGOGRIFO NUMÉRIC.—*Evaristo.*
5. GEROGLÍFICH.—*Per masons los ministres.*
Han endavatin totas las solucions los ciutadans Miranius y Pau Trucos; 4 Xanxes de la Guardiola; 3 S. M. P. y un ex-jesuita, 2 Un diplomàtic y 1 no més N. A. y Nas d' esparver.

XARADA.

Es un arbre molt comú
hu;
tè la Quimeta un preciós
dos;
una bestia petita es
tres.

Y si necessitas més
per acertar la xarada,
diré que alguna vegada
has menjat hu-dos y tres.

J. SAURI.

ANAGRAMA.

Aquest any per la Mercé
en Ricardo Pi ha comprat
unas tot per sa mullé
que contenta n' ha quedat.
Y ella de tant agrahida
no sabent que li passava,
va comprarli desseguida
un total molt bò á ca'n Caba.

J. STARAMSA.

CONVERSA.

—Ahont vas ab aquesta Aleix?
—A buscar lo taberné.

—Qui es ella?

—Rumia bò
que t'ho som dit jo mateix.

PEPITO ITALIA.

ROMBO.

.....

.....

.....

.....

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.—Segona: part del cos.—Tercera: utensili per traginar objectes.—Quarta: ciutat catalana.—Quinta: plassa de Barcelona.—Sexta: poble de Catalunya.—Séptima: consonant.

A. LLIMONER.

GEROGLÍFICH.
X
aa ee
LO
SK
R
KKKK

CAP DE FUSTA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Nas d' esparver, N. A., Ministre sense sou, Pere Horta, Ganyotas, J. Holof, L. Matas, J. Carbonell, S. Tortosí, Miquel Republica y J. Maird: *Lo que 'ns envian aquesta setmana no fa per casa.*

Ciutadans Roura Espinat, Un aficionat, R. T. Diplomàtic, Ney Gran de Reus, R. de M., E. Coma, Joanel de Berga, Saldoni de Vallcarca, Xicot com cal, Un desventurat, C. de Barril y M. Mata, A. Ramonet, Pepe d' Espugues, Jo mateix, Xanxes de la Guardiola, J. Staramsa, Marieta, Llanterna màgica, A. Llimoner, y Frascuelillo: *Publicarem alguna cosa de lo que 'ns envian.*

Ciutadans Anònim: L' articlet prou esta bò; pero l' assumpte es molt escabros.—F. C. y Gonzalez: Va molt bò; ho publicarem.—E. Comas: L' article de vosté es poch expontàneo.—J. Guinart: Lo seu es molt bonich; pero aquell final... aquell final...—R. R. R.: Es la variació mil y una del mateix tema y per aquest motiu no pot publicar-se.—R. Roura: Lo logogrifa va bò; pero es massa llarg.—J. Abril: Ni lo que 'ns envia vosté, ni lo que 'ns envian los demés nos pesa; acceptem lo que 'ns convé retaxissé lo demés seguint una conducta igual ab tothom.—Recaredo: No podem fixar cap terme: cumplirem l' ofert quan poguem.—Pepito italia: Los versos estan bò.—Sir Byron: Los de vosté resultan una mica massa llargs.—Tuttimundi: Gracias per la felicitació: l' epigramma es molt defectuós.—A. Miro: Hi aniràn alguns quèntos; pero no la poesia qu' es molt incorrecta.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

LO MILLOR GALL

—¿Vol que li porti, senyor?

—No, gracias: ja me 'l sè portar jo mateix.